

БІЙЦІ ЗГАДУЮТЬ...

20 РОКІВ тому відгрімів останні бої. Але ще й досі відгомін тих трісків років ятрить трикожним словнином душі ветерани, стискає боєм серця, віддає гіркою поразкою і триумфом перемоги. На честь славної річниці третьокурсники влаштували зустріч з викладачами—учасниками Великої Вітчизняної війни.

Під час промовою вечір відкрив третьокурсник М. Пурхалов.

— Ми з пошаною ставимося до людей, які проливали кров і героїчною шлях до перемоги, — сказав він. — Війна принесла безліч страждань. Одним з них є те, що багато наших ровесників знають своїх рідних і близьких тільки по воєнних фотокартках. Це не повинно повторитись!

ЗАТАМУВАВШИ полях, слухають студенти спогади ветеранів Великої Вітчизняної війни — ви-

кладача В. Ю. Однорогова, М. Ю. Мілімовки, І. В. Лаптевої, І. М. Даниленка, П. Х. Гайдука. Незвичайне хвилювання зближує студентів, притихлих, вражених почутим, і виступаючих — наших вчителів, у яких можна повчитись не тільки глибокому знанню предмета, але і великій людяності, сміливості, правдивості. Всі виступаючі говорили про велику моральну силу радянської людини, про надзвичайну витримку, стійкість, хоробрість, єдність у боротьбі з ворогом.

З захопленням слухали всі розповідь кавалера трьох орденів Слави В. Ю. Однорогова. 18-річним юнаком пішов він на війну. На фронті був розвідником, його служба була сповнена романтики і небезпеки.

— Не правда, що є люди, які ніколи не відчувають страху, — згадує Василь Юхимович. — Почуття страху властиве всім.

Виступає Ірина Віталіївна Лаптева.

Безстрашній той, кого це почуття не роздавлює, хто вмів його перебороти, не забуває головного — боротися з ворогом. Ми і досі відчуваємо жах війни. А тому хочемо, щоб нові покоління жили в мирі, щоб не втрачали передчасно, як ми, своєї молодості, щоб вчилися, творили, любили.

— Слідів війни не залишилось, — каже доцент І. М. Даниленко, — та пам'ять учасників цих подій зберігає подвиг нашого народу, проявам героїзму якого не було меж.

З розповіді дізнаємось, що Іван Михайлович служив у медсанбаті. Через його руки пройшло багато поранених. Він не чув від них плачу і відчаю. Вони прагнули швидше повернутись у стрій, мужньо переносили голод, холод та інші незгоди війни.

ПРО РОЛЬ медиків у війні розповів у своїх спогадах професор М. Ю. Мілімовка. Не можна не захоплюватись тією великою роботою, яку провела медслужба. До лав армії повернено 70 процентів по-

ранених. Нестача медичного матеріалу, надзвичайне перевантаження госпіталів — в таких умовах доводилось працювати. На закінчення свого виступу М. Ю. Мілімовка сказав: «Я щасливий, що можу виступати ось тут, що ви можете вчитись і працювати, що для нас війна — далеке минуле».

З великим інтересом слухали студенти розповідь учасниці війни І. В. Лаптевої. Вона розповіла багато цікавих епізодів з діяльності підпільника І. Бевзи, І. Войцехівського, Л. Ратушної. «У нас була тривожна юність, — сказала на закінчення Ірина Віталіївна. — Я дуже рада, що ваша юність щаслива».

Довго тривала ця зустріч. Після її закінчення студенти розходились з однією думкою: героїчний шлях пройшли наші скромні наставники. Слава вам, ветерани війни, за ваш ратний подвиг і працю!

**О. МІЛКА,
С. КЕБА,**

студенти 3-го курсу.

